

რა მოსვალაა

მრავალი მაგისტრის წევრები საუბარს ვა-
ნაგრძობენ...

სოსო კარტოზია

სხვათადასახლებულნი თანამოქალაქე
„კვარაცხელიას ჯიშის საქონელი სწრაფად
იზრდება და კარგად სუქდება, სამწლიანი
მოსავლი 400 კილოგრამამდე იწონის. კაცი
ნუ იტყვის, რომ სასოროცდელ ფურთო იაფი და
ხელსაყრელი საქონელი სადმე მოიძებნოს!
სამწებაროდ, უფურადღებობის, დაუდევრო-
ბისა და ყალბი შეხედულების გამო კვარა-
ცხელიას საქონელი თანდათან გადაშენდა,
გადაგვარდა, და მხოლოდ აქ-იქ შემორჩა
მისი ჯიშის ნაჩივარი და ნაშალი“.

გივი ყუფარაძე

მეცნიერების მთავარი სამართაველი უფროსი
„კვარაცხელიას საქონელმა ისეთი ხევაი
და ბარაქი არ იცის, როგორც შვიცის, შვე-
იცრის ან კიდეც გელის წითელი ჯიშის
პირუტყვი. თანაც კვარაცხელიას ჯიშის სა-
ქონელს დიდი სარბიელი უნდა, რომ ზამ-
თარ-ზაფხულ მთასა და ბარში იმობრას...“

კოლა ებრაელიძე

კავთის ფერმის გამგე
„სამაგიეროდ, კვარაცხელიას საქონელს
არც სასასხლეტი სჭირდება და არც ხარ-
ნარი ნამცხვარი და ხაჭაპური. აგურ რიონის
ჭალში ავიტის ფერმის ერთი პატარა ტყე
ყარავს. ამ ტყეში ახლა 120 სული შვრალი
პირუტყვი დამიდის. ერთი მინეით არ მიკ-
დება ამ პირუტყვის შენახვა. ეს არის უფასო
ხორცი, ნამდვილად უფასო, ოღონდ სად-
მე ცოტა ჭალა-ტყე ადის და ცოტა მთა-გორი,
ჩვენში კი ამგვარ ადგილებს რა გამოლევს!
კოლხეთის დაბლობი, ასისი, კინჩხა-გორ-
ლის, ლებარდესა და უჩაშინის საზოგადო-
ლო საძოვრები, აჭარა-ახალციხის მთიანე-
თის ფერდობები...“

გარდა მთავარი საქონელი კი მელ-

ლოდ ეგუება უცხო გარემოს. დეკუმალა
დაპირვალად ჯიშის ზნე და თვისება“.

მთა თვლიშვილი

ლანჩხუთის სოფლის მეურნეობის სამართავლის
სოლომონიძის

„სხვა სიკეთესთან ერთად კვარაცხელიას
ხარ-ძობის მოშენება დასავლეთ საქართვე-
ლოს ტყეებსაც უშვების და შეინახვს.
ლანჩხუთიდან ფოთამდე გადაჭიმულია დიდი
ტყე-ტყვი, ათი ათასი ჰექტარი მიწაც იქ-
ნება... ახლა ამ ტყეს გაჭრა-განეხს უნდა-
რენ. ეგ არ მოხდება, ქარი ფოთს სარბი-
ელად ზღვაში ჩაიჭრას, რიონი წალკას
კოლხეთის ჭალად, ნარგავ-ნათესად...
თუკი იგი არც ახლა აკლებს ხელს აქაუ-
რობას, სიდაც ტყე უკვე გაიჭრა და ზენ-
აქარს სანავარდო მივიდა... აგვისტოს დამლე-
ვის რიონის ვალა-გამოდის ჭალებს გრივადი ქა-
რი რომ გადაუდგოს და მოშენებულ სი-
მინდს ერთიანად წააქცევს, ეგრეც ამ უტყუ-
რისა და მოლიაგებულ ნაპირ-კალაპორის
ბარალია“.

ელპიდ არველიძე

სახორცე ფერმის გამგე

„კაცმა არ იცის, როდის არ რატომ გადა-
წყვიტეს, რომ ეს ტყე გაიჩინოს! და ეს ხედა
სწორად იმ დროს, როცა ყოველდღე პირ-
ზე გვაკრია, ყველა კაცმა თავისი ხე უნდა
დაარგოს და გაახაროს. დარგულსა და გა-
ხარებულს კი განადგურებთ სხვადასხვა
„მეცნიერული“ მოსაზრებით! ცოტა უცნაუ-
რი, რა იგი ამბავია“.

ევტის თურქია

ახალდ მწვერსი

„გარდა ამ შემოყვანილი ძროხა ჩვენში
ყველანაირი ივარგებს. კვარაცხელიას სა-
ქონელი სწორად ადვილად უბნობს უნ-
და მოშენების იმ იშვიათი თვისების გამო,
რომ იგი ტყეშიაც კარგად არის და ბოსკო-
საც კარგად ეუფლება. კვარაცხელიას ძროხის-
სა და შვიცის ნაჯარი დიდი სიკეთესი საუკეთესო
მეწველი პირუტყვი დადგება. რძის სიმსუქ-
ენი კვარაცხელიას ძროხისა გამოკვეთა
ნაჯარს, ხოლო ტანის სიდიდე — შვიცისა.
ეს კი პატარა ამბავი არ არის. კვარაცხელი-
ის ძროხის რძე განუმეურებელია თავისი ცხიმო-
თა და ერბოთი, ამ შრიც იმას ვერ შეედრებ-
და გერმანიის სხვა ჯიშის ძროხას“.

გივი ყუფარაძე

სოფლის მეურნეობის მინისტრის პირველი
მოსადგე

„ჩვენნი ალბური საძოვრების — აჭარა-
ახალციხის, ბორჯომის, სამეგრელოსა და
ფხოზეთის, მთა-თეთისა და ფშვი-ხევისუ-
რეთის პარკონები, რასაკარგოლია, მხო-
ლოდ და მხოლოდ გარდა ამ შემოყვანილი
ძროხის შემოყვანილი არ უნდა იყოს! არა-
ბარტო კვარაცხელიას ჯიშის საქონელს, ჩვენ
უნდა მივხედოთ ხევისურულ ძროხასაც. სა-
უკუნეობი გამოიღოს და საქართველოს
მთიანეთში ნაშობ-ნაზარდი საქონელი უნ-
და მოშენდეს და მომარაგდეს. ექვსი იყ-
ვნი ქმები კვარაცხელიები, ათასი სული
ხარ-ძობა ჰყავდათ. მწვერსიდან თვითონ
იყვინ. მწვერსიდან და მომეღელ-მეგრე-
ნალებიც. ახლა კი ერთ ფერმას, სადაც ასე
თუ ასოცი სული პირუტყვი დგას, ოცი-ოც-
დასაუთი კაცი სჭირდება მომეღელად, თა-
ნაც არ დაგვირჩევს, რომ ამ ფერმებში თი-
თქმის ყველა დიდი სამეღო, — სასმელ-სა-
კვების მიწოდება, დაგვი-დასუფთავება, სა-
ქონლის დაბინა და ამეგება ჭკვიან მჭიანობებს
ხაბაბარს. ხოლო ბევრგან ძროხებს უკვე

მანქანები წვილიან. და მინც ბერი მუშა-
ხელი ტრიალებს ფერმაში. ამიტომ რა გა-
საკვირია, რომ რძე და ხორცი მამასისხლად
დაგვიდგეს! ამას გარდა, გარდა ამ შემოყვა-
ნილ ძროხის დიდი პარკი და მოვლა-ფერ-
მა სჭირდება. კვირში ერთხელ მინდორში
სასკინოდ რომ გამოიყვან, გული გიკნე-
ლებს, პერემა არ დავადოს, არ გავივდეს,
რამე ავიღოყვანო არ შეეყაროს, ჩვენ-
ბურმა ბალახმა არ აწყინოს. კვარაცხელიას
ძროხა კი ამ ხეტილში იბადებოდა და იზრ-
დებოდა, ღონეს იკრებდა და ისე მოივლიდა
ჩვენნი მთიანეთის ღრანტებსა და ხეებს,
ჩლიქიც არ წამოტყვივებოდა. ძროხის რომ
თავი დავანებოთ, მეჯოგე კაცი დრო და
ლო ადგოსამყოფელს რომ იცვლიდა,
ესიც რაიღე ახალსებდა კაცის ცხოვრებას!
ბალ-ღონეს მატებდა, შრომას აყვარებდა...
რასაც კვარაცხელიანი წინადა აკეთებდნენ, —
ხბოს რომ არ მოსწყვიტდნენ ღელის ჯი-
ქანს, — ახლა ამერიკის შეერთებულ შტა-
ტებში დაქანდა, როგორც თანამეღორე,
ეგრეთწოდებულ პირუტყვის ნაშაბის გა-
ზრდის საუკეთესო საშუალება“.

კონსტანტინე ლორთქიფანიძე

მასსოგს, როგორც ეხალსებოდა ბიძაჩემს
გუთანზე მოვიტყვი, როგორ უხაროდა ცელს
ნაერთად წელამდე აყროლ ბალახში, და
როგორ ესაკვირებოდა სათხარაში წასვლა.
არც გუთანი, არც ცელი და ნამგალი, არც
ბარი და ფიწალი ისე არ გამოაცლიდა არაქაის
მიწის მუშას, როგორც თხის მოაქცევა გა-
განა სიცხეში გამდგარ აღმამანს.

მხოლოდ კომპლექსური მექანიზაცია თუ
დაამორბდა თხისა და სიმინდს ერთმეღო-
რეს... და აბაშამაც არ დაყოფინა — წელს
რომ გაიმართა, მერე ესეც გაზიდა: ჩამო-
ყალიბა სისინია კომპლექსური ბრიგადა, და
საბოლოო ჩაუყენა ღრად გამაცილები ტრა-
ქტორისტი ბუხუტი ჩოჩია.

ეს იყო პირველი მაგალითი არა მარტო
აბაშის რაიონში, არამედ მთელ დასავლეთ
საქართველოში.
ბერი რთული და სადავო საკითხი უნდა
გადაეჭრა ამ ბრიგადს და თომცა ისინი
გერ კიდეც ბნელში დათურბდნენ. უკან
მინც არ დაიხიეს, რადგან ბრიგადის უკან
გურამ მგლოაძე იდგა — კაცი ვისთანაც
„არ ვიცო“ და „არ შემიძლია“, არ გაგვი-
რდეს.

გურამ მგლოაძე

აბაშის რაიონის პირველი მდივანი

„თქვენი ხმალი და ჩემი კისერი, ოღონდ
ბოლო მოიღოს ამ გათუთებულ უნაყოფო
სინჯვა-გამოცდას და კოლხეთის ბუნებას თა-
ვისი ძირი დაუბრუნდეს“.

მესარიონ ჭანტურია

თბილისი კომუნისტების ფერმის გამგე

„მინდორში ერთი პატარა ჯარჯვალა იდგა,
სადაც მეჯოგე კვარაცხელია ხანდახან დამეს-
აოტვდა: გათენებისას შედგებოდა მწვანე
ბეჭობზე, ჩამპერავდა თავის ყუთელ ბუქს
და ატყებოდა ჭალა-ბუჩქნარს ზემოთ და
შობოლო. გამოთენებულა ჯოგი ზინდინ
მინდორზე, ერთი კი მოჩვენებოდა თა-
ვის ბატონს და ისევე ბუჩქნარს შეერო-
და. ნამეტანი ჭკვიანი ძროხა იყო, იცოდა
როდის რა ბალახი მოდიოდა, სად მოდიოდა
და შენი ხელის მოკიდება და მიყვან-მოყვა-
ნი აღარ სჭირებოდა.“

ძველი ხალხისაგან გამოვლინა. მსოფლიო
წარღვა რომ გათავდა და ნიკი კოლხი-
ნიდან გადმოვიდა, თავისი ძროხები კვარა-
ცხელიების ულუბაბას ჩააბარა თურმე და
უთხარა: — თუ კაცი ხარ, მოაშენე და მოამარაგე,
თორემ აღმამანს რძე და ყველი დაეკარგე-
ბათ! ასე ყოფილა, ბატონო, და რა გქნა“.

კიდეც კარგახანს შეიძლება ამ საუბრის
გაგრძელება, მაგრამ ჩვენი მრავალი მაგე-
რის წევრებმა თავისი სათქმელი და საფიქ-
რალი უკვე გაგიზიარეს, და მეც მიუთხ-
ველს თავს არ შეეწყვეტ ნებართვობით.

აბაშში ყოფილი დროს მე არაერთხელ
შევიტე და ვესაუბრე ამ ჩვენი მრავალი მა-
გიის წევრებს და მათი გულწრფელი ნა-
უბარი ჩააღმდეგ ვადვირებნი, რათა სიტყვა
იგი საქმედ გაცხადებულყოფი.

კოლხეთის მიწა-წყალს უნდა დაუბრუნდეს
თავისი დაკარგული მარჩხალი.

XII.

დახვავდა სიმინდი აბაშაში. შარშან აბა-
შელებმა ყველაზე მეტი სიმინდი მოიწიეს
საქართველოში. გაძლა კაცის თვალი, მო-
შორდა სადარდელი მიწის მუშას, მაგრამ ეს
მინც თხის გამარჯვება იყო.

იყო ტრაქტორი, იყო სათუთი მანქანა,
იყო კომბაინი, მაგრამ მამა-პაპები თხის ისევე
დიდი ადგილი ეჭირა სიმინდის ცხოვრებაში,
ყანის ბედს მინც კაცის ხელი განაგებ-
და. მარგალი, მორთი, ტაროს მოტეხა და
ჩალის მოჭრა, — ამას ყველაფერს იმდენი
მუშახელი უნდაოდა, რომ სხვა მრავალი სა-
ქმე მოუხედავი რჩებოდა. მეტადვე აბაშის
მიწა-წყალზე, სადაც შემოვიდა ყანა ერთ
თი მძივლებით თუ არ მოტეხე და დაბინა-
ვი, მერე შეიძლება გოდორი სიმინდი ვერ
გამოიტანო ლავაქციულა ჭალად.

აბაშის ქარ-წყობიან ხურბოთ არ იცის; თუ
ერთი მოიხსნა ზეცამ პირი, მისი გაჩერება
არ იქნება, წვიმს, გადაუღებლად, წვიმს დღე
და ღამე...
მერე ამ წყალში დამბალ ყანის ზენა-ქარი
დააცხრება და მიწასთან გაასწორებს.
რამდენი ასეთი მწარე შემოდგომა ახსოვს
აბაშას.

თხმა წართვა მუშახელი მეცხოველე-
ობას, მეზობნეობას, ეთერზეთების მე-
ურნეობას და, თუმცა ბევრი აბაშელი კა-
ცი ისევ დაუბრუნდა მტოვებულ კერას, რა-
ცოცხე ერთი მწვერსი და ერთი ნებახეი თავის
წინა ღებრად უღიროდა.

დაიწყა ძიების, ცდების, დაძაბული ფი-
ჭრისა და მცოდნე აღმანიებთან შეხვედ-
რა-საუბრების მოუწყვარა დღეები.
სიმინდი თხის გაჩერე!
კაცის ხელის გარეშე!

და ისიც სად? აბაშის ჭალებში, სადაც
ერთხელ ნათხარი ბალახი ისე სწრაფად
ამოიყრება — კვალის გატანას ვერ მოას-
წრებ, მერედა, რა ღონიერა კოლხეთის
ბალახი! ყანას თუ პირველი თხის დაუგვი-
ნე, სიმინდს აასწრებს და თავზე გადაუდგის.
ტყეულად კი არ მოსთქვამს ერთი მეგრე-
ლი ლექსი: „არც შენი ღობი მინდა, არც შე-
ნი ღობი, ოღონდ ამ თხის გადამარჩინოა“.

კონსტანტინე ლორთქიფანიძე

რომ მეგრულ კაცს სიმინდის ფეკელი საძე-
ბარი არ გაუხდეს. დანარჩენი საყანე მიწა კი
სამრეწველო დანიშნულების პირბილებს უნ-
და დაეთმოს, თუ კი გვიწინა, რომ ქვეყნას
საქონლისა და ფრინველის ხორცი არ მოკე-
ლდეს. ასე ფიქრობენ აბაშის ხელმძღვანე-
ლები და სიმინდის წარმოების ყველა საკითხს
ამ ნაფიქრალს უქვემდებარებენ.

ერთმა ცნობილმა ქართველმა მეცნიერმა
მთხარა: „ამჟამად მსოფლიოში სიმინდს ყვე-
ლაზე დიდი ადგილი უჭირავს, ვერანაირი სხვა
მარცხეული მცენარე მინდორის დედოფალს
მეტოტეობას ვერ გაუწევს, ის არის ყველა-
ფერი, — აღმამანის საზრდოც და პირუტყვის
საკვებიც. ამიტომ ვისაც თავისი ქვეყანა
უყვარს და მისი გამდიდრება უნდა, სიმინდს
ორივე კარი უნდა გაუღოს...“

სიტყვა ჩამოხატვა ბუხუტი ჩოჩია

„როდესაც რაიკომის მდივანმა ბრძანა,
პირველი საცელი კომპლექსური ბრიგადა
შენ უნდა ჩაგაბაროთ, გამტოვებოდი გოთხ-
რა, ძალიან შეგშინდი!
პატარა ამბავი ხომ არ იყო!
თხი მექანიზატორი კაცისაგან შემდგარ
ბრიგადას ორმოცდაათი ჰექტარი ყანა უნდა
მოეყვანა! ორმოცდაათი ჰექტარი — თხის
დაუხმარებლად, ნამგლის დაუხმარებლად!
თხი თუ არა, აბაშის ჭალებში ბალახს რა
მისაბებს?!“

აგერ ეს თეთრი წამალი, სიმინდი, ყანაში
მოასხურე და ერთი დღეი ბალახი ვერ გაიქა-
ჯანებდა, მთხარა მეგლოაძე.

„კაცი და კეთილი, ვთქვით, მართლა მოსო-
სოლოდ აბაშის მიწაზე პარკო ბალახი მო-
დისო, ქორქებდნენ ისინი და ჩო-
ჩიას პირში ეუბნებოდნენ, — ამდენი შრომა
და გარჯა წყალში ჩაგვრება და ცარიელ-
ტარბილი დაჩივბითი, ერთხინბას მისი
ბრიგადის წევრებიც კი შეფიქრებდნენ. მა-
გრამ რაიკომის მდივანი ღელში ხუთჯერ ჩა-
იხთხავდა ბრიგადას, — ახლა მსოფლიო რომ
შემოიარო, ყანაში თხის ვერ დაინახე, რა-
ღა მარტო კოლხეთში უნდა ტრიალებდეს ის...“

ავი სიტყვა ენის წვერზე შეაჩრია, ის და-
მოცილიდა რჩინა“ დასაწყევლად მინც ვერ
გამოტყდა...
უპირველეს ყოვლისა, ბრიგადას ისეთი ჯი-
შის სიმინდი უნდა შეერჩია, კომბაინი რომ
მიუღებოდა; მანქანას უჭირა შორი-შორი
ჩრტარბილი ყანას ატეხა. ბერი ტარი და
ეკარგება და ხელის წაშეკლება დასკირდება.
კომპლექსურ ბრიგადას კი ხენიდან დაწყებუ-
ლი მისვალის დაბინებვებოდა. — არსად,
არცერთი მოსამარბი ხელი არ უნდა გამოეღო.
ყველაფერი მანქანას უნდა გაეკეთებინა. ამ
მხრივ პირდაპირ გამოეწირო იყო იუგო-
სლავური სიმინდი.

მისი ტარი კაცის მიზნული გეგონება, მთე-
თანაბრად არის ჩარგებული ღებრზე. ისე-
ლი ყანა ერთსა და იმავე სიმინდზე ისახს
საყვალს...
იცოცხლე, ჩვენნი აქამეთური თეთრი სიმინ-
დი, როგორც აღმამანის ნოყიერი სარჩო და
საზრდო, მისი მუდი და ღობი, სანატელი
იყოს ქვეყანაზე, — აქამეთური სიმინდს მსო-
ფლიოში ტოლი არ მოეძებნება, მაგრამ სავა-
ლოლო ეგ არის, — სხვა საკვების უქონლობის
გამო, ეს ძვირფასი სიმინდი საქონლისა და
მთხარე ფრინველის გამოსაკვებად გვეზარ-
ცება. ამავე დროს მსოფლიოს უკვე მოიღო
პირუტყვისა და ფრინველის დიდად ნოყი-
ერი და მარგებელი საზრდო, — იუგოსლავუ-
რი პირბილი. ამ ჯიშის სიმინდმა დიდი ხევი
და ბარაქი იცის. ჩვენებური სიმინდი ჰექტარ
მიწაზე მხოლოდ 30 ათასი ძირი დგას, იუ-
გოსლავური ჯიშისა კი — 60 ათასი ძირი
და უფრო მეტიც...
ეს კიდეც არაფერი...
იგლის-ავიგისის დღეებში, კოლხეთის ჭა-
ლი-მინდორებს ძლიერი ქარი დაატყებდა
ხლობე და ჩვენებურ სიმინდს ფეხზე არ გა-
ანერებს, — ხოლო უფრო დაბალი და მეტო-
ვი ტანის პირბილს ადვილად ვერ ერევა; ისე
ვერ წააქცევს, რომ კომბაინს მისი აღება გაუ-
ჭირდეს.

ერთი სიკეთე კიდეც მოსდევს და სიმინდს.
ტაროს რომ მოტეხე, მისი ღებრ-ფურცელი
დღახანს ინარჩუნებს სინდლეს და მისგან
საუკეთესო სილის გამოიღოს — მეწველი და
სასოროც საქონლის უმთავრესი საკვები.

ამასთან ერთად ისიც არ უნდა დაგვირე-
ქოს; რომ დასავლეთი საქართველო მჭიდროს
და ღობის ვარაუშე ვერ იცხოვრებს. ამიტომ
აქამეთური თეთრი უნდა დაიფოსის იმდენი,
რომ მეგრულ კაცს სიმინდის ფეკელი საძე-
ბარი არ გაუხდეს. დანარჩენი საყანე მიწა კი
სამრეწველო დანიშნულების პირბილებს უნ-
და დაეთმოს, თუ კი გვიწინა, რომ ქვეყნას
საქონლისა და ფრინველის ხორცი არ მოკე-
ლდეს. ასე ფიქრობენ აბაშის ხელმძღვანე-
ლები და სიმინდის წარმოების ყველა საკითხს
ამ ნაფიქრალს უქვემდებარებენ.

ერთმა ცნობილმა ქართველმა მეცნიერმა
მთხარა: „ამჟამად მსოფლიოში სიმინდს ყვე-
ლაზე დიდი ადგილი უჭირავს, ვერანაირი სხვა
მარცხეული მცენარე მინდორის დედოფალს
მეტოტეობას ვერ გაუწევს, ის არის ყველა-
ფერი, — აღმამანის საზრდოც და პირუტყვის
საკვებიც. ამიტომ ვისაც თავისი ქვეყანა
უყვარს და მისი გამდიდრება უნდა, სიმინდს
ორივე კარი უნდა გაუღოს...“

სიტყვა ჩამოხატვა ბუხუტი ჩოჩია
„როდესაც რაიკომის მდივანმა ბრძანა,
პირველი საცელი კომპლექსური ბრიგადა
შენ უნდა ჩაგაბაროთ, გამტოვებოდი გოთხ-
რა, ძალიან შეგშინდი!
პატარა ამბავი ხომ არ იყო!
თხი მექანიზატორი კაცისაგან შემდგარ
ბრიგადას ორმოცდაათი ჰექტარი ყანა უნდა
მოეყვანა! ორმოცდაათი ჰექტარი — თხის
დაუხმარებლად, ნამგლის დაუხმარებლად!
თხი თუ არა, აბაშის ჭალებში ბალახს რა
მისაბებს?!“

აგერ ეს თეთრი წამალი, სიმინდი, ყანაში
მოასხურე და ერთი დღეი ბალახი ვერ გაიქა-
ჯანებდა, მთხარა მეგლოაძე.

„კაცი და კეთილი, ვთქვით, მართლა მოსო-
სოლოდ აბაშის მიწაზე პარკო ბალახი მო-
დისო, ქორქებდნენ ისინი და ჩო-
ჩიას პირში ეუბნებოდნენ, — ამდენი შრომა
და გარჯა წყალში ჩაგვრება და ცარიელ-
ტარბილი დაჩივბითი, ერთხინბას მისი
ბრიგადის წევრებიც კი შეფიქრებდნენ. მა-
გრამ რაიკომის მდივანი ღელში ხუთჯერ ჩა-
იხთხავდა ბრიგადას, — ახლა მსოფლიო რომ
შემოიარო, ყანაში თხის ვერ დაინახე, რა-
ღა მარტო კოლხეთში უნდა ტრიალებდეს ის...“

ავი სიტყვა ენის წვერზე შეაჩრია, ის და-
მოცილიდა რჩინა“ დასაწყევლად მინც ვერ
გამოტყდა...
უპირველეს ყოვლისა, ბრიგადას ისეთი ჯი-
შის სიმინდი უნდა შეერჩია, კომბაინი რომ
მიუღებოდა; მანქანას უჭირა შორი-შორი
ჩრტარბილი ყანას ატეხა. ბერი ტარი და
ეკარგება და ხელის წაშეკლება დასკირდება.
კომპლექსურ ბრიგადას კი ხენიდან დაწყებუ-
ლი მისვალის დაბინებვებოდა. — არსად,
არცერთი მოსამარბი ხელი არ უნდა გამოეღო.
ყველაფერი მანქანას უნდა გაეკეთებინა. ამ
მხრივ პირდაპირ გამოეწირო იყო იუგო-
სლავური სიმინდი.

მისი ტარი კაცის მიზნული გეგონება, მთე-
თანაბრად არის ჩარგებული ღებრზე. ისე-
ლი ყანა ერთსა და იმავე სიმინდზე ისახს
საყვალს...
იცოცხლე, ჩვენნი აქამეთური თეთრი სიმინ-
დი, როგორც აღმამანის ნოყიერი სარჩო და
საზრდო, მისი მუდი და ღობი, სანატელი
იყოს ქვეყანაზე, — აქამეთური სიმინდს მსო-
ფლიოში ტოლი არ მოეძებნება, მაგრამ სავა-
ლოლო ეგ არის, — სხვა საკვების უქონლობის
გამო, ეს ძვირფასი სიმინდი საქონლისა და
მთხარე ფრინველის გამოსაკვებად გვეზარ-
ცება. ამავე დროს მსოფლიოს უკვე მოიღო
პირუტყვისა და ფრინველის დიდად ნოყი-
ერი და მარგებელი საზრდო, — იუგოსლავუ-
რი პირბილი. ამ ჯიშის სიმინდმა დიდი ხევი
და ბარაქი იცის. ჩვენებური სიმინდი ჰექტარ
მიწაზე მხოლოდ 30 ათასი ძირი დგას, იუ-
გოსლავური ჯიშისა კი — 60 ათასი ძირი
და უფრო მეტიც...
ეს კიდეც არაფერი...
იგლის-ავიგისის დღეებში, კოლხეთის ჭა-
ლი-მინდორებს ძლიერი ქარი დაატყებდა
ხლობე და ჩვენებურ სიმინდს ფეხზე არ გა-
ანერებს, — ხოლო უფრო დაბალი და მეტო-
ვი ტანის პირბილს ადვილად ვერ ერევა; ისე
ვერ წააქცევს, რომ კომბაინს მისი აღება გაუ-
ჭირდეს.

ერთი სიკეთე კიდეც მოსდევს და სიმინდს.
ტაროს რომ მოტეხე, მისი ღებრ-ფურცელი
დღახანს ინარჩუნებს სინდლეს და მისგან
საუკეთესო სილის გამოიღოს — მეწველი და
სასოროც საქონლის უმთავრესი საკვები.

ამასთან ერთად ისიც არ უნდა დაგვირე-
ქოს; რომ დასავლეთი საქართველო მჭიდროს
და ღობის ვარაუშე ვერ იცხოვრებს. ამიტომ
აქამეთური თეთრი უნდა დაიფოსის იმდენი,
რომ მეგრულ კაცს სიმინდის ფეკელი საძე-
ბარი არ გაუხდეს. დანარჩენი საყანე მიწა კი
სამრეწველო დანიშნულების პირბილებს უნ-
და დაეთმოს, თუ კი გვიწინა, რომ ქვეყნას
საქონლისა და ფრინველის ხორცი არ მოკე-
ლდეს. ასე ფიქრობენ აბაშის ხელმძღვანე-
ლები და სიმინდის წარმოების ყველა საკითხს
ამ ნაფიქრალს უქვემდებარებენ.

ერთმა ცნობილმა ქართველმა მეცნიერმა
მთხარა: „ამჟამად მსოფლიოში სიმინდს ყვე-
ლაზე დიდი ადგილი უჭირავს, ვერანაირი სხვა
მარცხეული მცენარე მინდორის დედოფალს
მეტოტეობას ვერ გაუწევს, ის არის ყველა-
ფერი, — აღმამანის საზრდოც და პირუტყვის
საკვებიც. ამიტომ ვისაც თავისი ქვეყანა
უყვარს და მისი გამდიდრება უნდა, სიმინდს
ორივე კარი უნდა გაუღოს...“

სიტყვა ჩამოხატვა ბუხუტი ჩოჩია
„როდესაც რაიკომის მდივანმა ბრძანა,
პ

